

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσι δεκτοὶ πάντες
Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα
καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλι-
τεχνημάτων, Ἀγγελλίαι μετ' εἰκό-
νων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμι-
σμα παντός ἔθνους, προπληρωτέαι.

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κίβρια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσὸν 10.
Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμ-
βάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχίστα
καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὀδὸς Βουλῆς ἀριθ. 7 καὶ ὁδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 34 . —ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8, —Ἐξωτερ. φρ. 12.

ταύτης, ένα κλέψη βεβαίως τα έν αυτοίς χρήματα τής ημέρας.

Η Μαρία δόλολυν, εξέβαλε κραυγήν διάτορον επίκαλουμένη βοήθειαν και επί τέλους λιπόθυμος αφέθη να καταπέση επί τής γής.

Τήν ίδιαν όμως, αφ' έτέρου, στιγμής, ενφ' ο άγνωστος κλέπτης εξηκολούθει τας επί των θυλακίων τής Μαρίας έρευνας του, μειδιών διότι το θυμά του, ουδεμίαν πλέον αντίστασιν ήδύνατο να τψ άντιτάξη, ράπισμα δεινόν εξεσφενδονίσθη παφλάζον επί τής εξυρισμένης αυτού παρειάς παρ' άγνωστου πάλιν χειρός, ήτις χωρίς να προσέξη διόλου περί του αίσχρου λαθροθήρα, φεύγοντος τροχάδην μεθ' δλην τήν μέθην του υπό τής οποίας ήναγκάζετο πρίν να τρικλίξη, ήγωνίζετο όπως επαναφέρη εις τας αισθήσεις της τήν ταλαιπωρον κόρην, τρέμουσαν έν τού φόβου και μη δυναμένην λέξιν ν' αρθρώση. Η γέρθη τέλος μετά τινα χρόνον, και αφού ήχαρίστησε δι' όλίγων τούτον θερμώς, τον ώδήγησεν εις τον οίκόν της, μη γνωρίζουσα τίνε τρόπον να τον ευχαριστήση πλείοτερον.

Εκάθισαν όθεν άμφοτέροι επί τινας παλαιού κιβωτίου, και ήρξαντο συνδιαλεγόμενοι τρυφερότατα πρὸς αλληλόως ως εάν έγνωρίζοντο πρό πολλού. Διηγήθησαν πάντα τα κατ' αυτούς έν οίς και τας λεπτομερείας του βίου των, όστις έν πολλοίς κατά σύμπτωσιν έταυτίζετο, άνευ τινός διαταγμού, άπαράλλα-κατα όπως ήθελον διηγήθη ταυτα εάν έτύχαιον άδελφοί, επαναδλεπόμενοι μετά μακροχρόνιον χωρισμόν.

Αλλ' ή ώρα παρήρχετο χωρίς να τὸ έννοήσουν και ο Ανδρέας, ως έκαιετο ο άγνωστος, έπρεπε ν' απέλθη, όπερ και έπραξε, αφού πρότερον ήλιψε περιπαθήσαστα εις τὸ στήθος του άμφοτέρας τας χείρας τής κόρης, τής οποίας άνδεικνύετο εις τὸ μέλλον ο μόνος προστάτης.

Όταν εύρέθη έν τή οδῷ άνελογισθη πάντα τα διατρέξαντα πρό ολίγου ή άπροσδόκητος έκείνη μετά τής Μαρίας συνάντησις και ή μετέπειτα τρυφερά συνδιάλεξις έν τῷ οίκῳ αὐτῆς, έγέννησαν έν αὐτῷ αἰσθημά τι, όπερ επί πολυ έδυσκολέυετο ακριβῶς να όρίση ήσαντο μόνον τήν καρδίαν αὐτοῦ πάλλουσαν βιαίωτερον, συμπάθειαν δι' οσα ή κόρη ήσέθη κατά τον βίον αὐτῆς άτυχήματα, άκατανίχτην πρὸς αὐτήν κλίσιν, έπιθυμίαν να μένη πλησίον της πάντοτε ήμέραν και νύκτα, θεώμενος απλάς ταύτην, συνδένον τήν τύχην του πρὸς τήν τύχην έκείνης, ής τήν μορφήν ώραιαν ως άγαλμα έξόχου τεχνίτου διαρκῶς άνεπόδλε, τρέμων έκ συγκινήσεως και χαρῆς ίσως μεμιγμένης όμως μετά τινας φόβου, μεταπίπτοντος εις φρικίασιν, ές ής οὐδέν ήδύνατο να τον έξχαγή.

Και ή Μαρία επίσης ήσαντο τα αυτά, και αὐτῆς ο ήρεμος πρότερον βίος ρέων ήμέρα ως διαυγῆς πηγῆ ρυακίου, έκλυδιώκετο ήδη ως ή θάλασσα τήν οποίαν τάρσσοσι βιαίως οι άνεμοι και αὐτή άνήσχει, και αὐτῆς τὸ πνεῦμα διαρκῶς προσηλοῦτο πρὸς τον σωτήρα της, όν έφαντάζετο ισχυρόν και ώραιόν, όποτος και πράγματι ήτο, τον μόνον δυναμένον να παρηγορήση αὐτήν, αὐτόχρημα δασιν έν τή άυχημῶν έρήμῳ του βίου της. Τήν ζωήν ταύτην εξηκολούθησαν επί πολὺν χρόνον τα άσματα τής Μαρίας καθίσταντο θελκτικώτερα, ή φωνή της έγένετο μελωδικώτερα, και ή έκφρασις του προσώπου, του οποίου τὸ κάλλος δέν ίσχυσε να μειώση ή άπόλεια τῶν βλεμματίων, έπι ζωηροτέρα, ίδίως δασίς στηριζόμενη έν μέση οδῷ δι' άμφοτέρων τῶν χειρῶν επί του ραβδίου της, και τήν κεφαλήν κλίνουσα δεξιὰ ολίγον και πρὸς τὰ όπισθεν, με τας άργυράς της πλεξίδας, κυματιζούσας ήρέμα υπό τήν έλαφρὰν και δροσδόλον πνοήν του ανέμου, άνέμελεπε μετά φωνῆς πνιγομένης έκ συγκινήσεως, μελωδίαν πρὸς τον θεόν, οίοναι παράπονον πρὸς αὐτόν, έκάστη του οποίου στροφή βαθύτατα εισέδουε μέχρι τῶν μυχαιατίων βυθῶν τής καρδιάς τῶν περικυκλούμενων αὐτήν έν έκστάσει πρὸ τής άρρήτου έκείνης γλυκύτητος τήν οποίαν βαθίως ήσαντο πάντες κατακηλούσαν τα ώτα των.

Ημέραν τινα ή Μαρία δέν εφάνη εις τας οδούς. Ο Ανδρέας επίσης δέν είχε φανῆ έν τον οίκόν της πρό καιρού, και ή τυφλή ήδημύνει άδυνατούσα να έξηγήση τήν αίτιαν τής άπουσίας του. Μυρία σκέψεις τότε διήλθον του νοῦ της χωρίς καμμίαν να άσπασθῆ υποθέσεις μόνον επί υποθέσεων συνεχώρευε χωρίς ουδεμίαν πάλιν να φαίνηται αὐτῇ πιθανή υπέθεσεν ότι ο Ανδρέας τήν εγκατέλιπε ίνα ζητήση άλλαχού τήν ευδαιμονίαν τήν οποίαν ίσως αὐτῇ δέν ήδύνατο ποτε να τψ δῶση και άντι να όργισθῆ κατ' αὐτοῦ, τούναντίον έδικαιολό-

γει αὐτόν, κατακρίνουσα τρόπον τινα αὐτῇ έαυτήν ως έστέρη-μένην θελητήτων, ίκανήν μόνον τὸ έλαος οὐχι όμως και τήν καρδίαν τινός να έλύσῃ. Και όμως ήτο τόνον ώραία.

Αι σκέψεις αὐται έσχον μετ' οὐ πολυ δυσάρεστα άποτελέσματα δια τήν υγίαν της πιστεύσασα εις αὐτάς κατελήθη υπό τριαύτης οδύνης οποίαν ήσθάνθη και κατά τήν άπόλειαν του φωτός της. Καταληφθεῖσα λοιπόν υπό έλαφροῦ πυρετοῦ ή τυφλή, ήναγκάσθη επ' αρκετόν χρόνον να μένη εις τήν οίκίαν της, επί σκοληκοβρότου τινός κλίνης άνευ σκεπασμάτων, ιατρικῶν και θερμάνσεως.

Ο θεός προφανῶς τήν ήλέησεν ώστε να μη άποθάνη του ψυχους.

Έκαστον βήμα και ο έλάχιστος θόρυβος εις τήν οδόν και τήν κλίμακα τής οίκίας της, αντίχει βιαίως έν τῇ καρδίᾳ της, ήν έκαμε να πάλλη άτάκτως. Ανήγειρε τότε ήρέμα και μετά φόβου τήν κεφαλήν ώσει επρόκειτο να συλλάβῃ δια τῶν ίδίων χειρῶν της γλυκεῖαν τινα φαντασίαν, φοβουμένη μη τυχόν άπολέση αὐτήν, ήροάζετο και πάλιν άφίνετο να επαναπέση επί τής κλίνης βαρεῖα, σπεύδουσα να καλυφθῆ μέχρι τής κορυφῆς όπως άνετώτερον κλαύση τήν μόνωσιν εις ήν ή μότρα τήν κατεδίκασε.

Αλλά τι έγένετο ο Ανδρέας καθ' όλον τὸ διάστημα τούτου, ο ταλαιπωρος νέος ήσθάνει βαρεῶς μόνος και οὔτος επί τής γῆς, άνευ ιατρικῆς περιθάλψεως, φίλων και συγγενῶν, αφέθη αφού εξήντησε πρότερον πάντας τους πόρους του, εις τήν διάθεσιν τής νόσου ής κατετρώχετο, ήτις και δέν εδράδυνε να φέρη αὐτόν ένωρις εις τον τάφον.

Ο Ανδρέας εύρέθη νεκρός ήμέραν τινα επί τής στρωμνῆς του, τὸ στόμα έχων άνεωγμένον, και τα χεῖλη διεσταλμένα πρὸς γέλωτα, ίσως διότι τήν τελευταίαν του ώραν ένεθυμήθη τήν ταλαιπωρον κόρην ασθενοῦσαν και ταύτην χάριν αὐτοῦ, ήν και πάλιν εγκατέλιπε μόνην, χωρίς τούλάχιστον αὐτῇ να γνωρίζῃ τον θάνατόν του.

Αλλ' ή Μαρία δέν ήγνώει πλέον αὐτόν.

Απορασίασα να έξέλθῃ έκ τής οίκίας της, διότι έδλεπε και τὸ τελευταίον τεμάχιον άρτου έκλείπον από στιγμῆς εις στιγμήν, καιτοι επύρασε δεινῶς, ήρέυνησε πανταχοῦ, έρωτίσασα πάντα δυναμένον να τῇ δῶση πληροφορίαν τινα έστω και έλαχίστην, περί του Ανδρέα, τα χαρακτηριστικά του οποίου πιστότατα περιέγραψε ώσει τον εἶδε ποτε κατά πρόσωπον, ήδυνήθη επί τέλους να μάθῃ τον θάνατόν του.

Η λύπη, τήν οποίαν επί τῇ σκληρᾷ έκείνη είδησε ήσθάνθη, επάραξε τήν τρυφεράν της καρδίαν οι πόδες και αι χείρες έλύθησαν, ή κεφαλή έσοκίσθη, λυγμοί τήν κατέλαβον, τὸ χροῶμα του προσώπου αὐτῆς εξ' υπερθέρου πανταχοῦ, έρωτίσασα πάντα δυναμένον να τῇ δῶση πληροφορίαν τινα έστω και έλαχίστην, περί του Ανδρέα, τα χαρακτηριστικά του οποίου πιστότατα περιέγραψε ώσει τον εἶδε ποτε κατά πρόσωπον, ήδυνήθη επί τέλους να μάθῃ τον θάνατόν του.

Εκτοτε ή Μαρία δέν εφάνη πλέον εις τας οδούς.

Παρά τον τάφον έκείνου, όν έφριψαν εις μίαν γωνίαν τής νεκροπόλεως, χωρίς οὐδείς να διακρύψη, χωρίς οὐδείς ν' αναπέμψῃ εύχην πρὸς τον πλάστην, ή τυφλή ψάλτρια, καθημένη νυχθημερόν, παρὰ τήν ρίζαν ίτέας, ήν μόνη εφρόντισε να φυτεύση, αδιάφορος όλως δι' οσα συμβαίνουσι περίξ αὐτῆς άψηφούσα τον καύσωνα και τὸ ψυχός, περί τροφῆς οὐδῶλος φροντίζουσα, χύνει πύρινα δάκρυα ψάλλουσα τα περιπαθήσαστα τῶν άσμάτων της επί του τάφου έκείνου τον όποτον μόνον ήγάπησε, και παρ' οὐ μόνου άντηγαπήθη.

Α. Π. ΣΟΥΡΕΑΣ.

Η ΑΔΙΚΗ ΚΑΤΑΡΑ

Βρικόλακας, στὰ σάβανα ντυμένος, Με σήμα σαν ανθρώπου, αλλ' όχι κι' άνθρωπος, Και μόνον έντρυφάται σ' αίμα ανθρώπινο, Με φονικό μαχαίρι στη φουχτιά του, Με, αντί καρδιάς, συμφέροντα και υπόκριση, Τέρας φριχτό που κάνει άνατριχίλα, Με πρόσχημα όμως ιερό, σεβάσμιο, Τρέχει τον Κόσμο έξω-φρενῶν για έγδίκηση, Για τήν ξεφαιλισμένη του διπλότητά. Κι' ο κόσμος, που τὸ οικιάζεται, με απέχθεια Του νεύει σέβας, και του στρέφει νῶτα!

Σταμάτησε για 'λίγο τήν όρμη σου, Και 'πές μου έμε 'σαν καθηγούμενού σου, 'Πές μου, Δαιμόνιο, πούθενε σ' έξέρσασε 'Ο Έχθρός του Κόσμου, που μοιεί τα πάντα; Έχει τες Χάριτες του και ο 'Αδης, Καθώς τες έχει κι' ο άπολλώνιος Όλυμπος. Θεολογία, Υποκρισία, Κατάρτα, 'Αλλ' άδικη Κατάρτα, και είμ' εκείνη.

Έκείνη που στες τρεις κρατεί τὸ ρόπαλο. Και που ή τρεις μαζί άντιπροσωπεύουμε Στόν Κόσμο, τον πατέρα μας Έωσφόρο, Ξεχωριστά σταλμένες στους Θεολόγους Τῶν Θεολογιῶν δλου του Κόσμου. Είμαι στον 'Αδη τούτου άφωσιωμένοι Κι' όργανά του. Μαζύ τους κ' έγώ ζω, Για ναμαι σ' άνυπηκόα θύματά τους Φόδιτρο, και, στη χρεία, καταστροφήτους. Πρώτη, ή συνάδελφῆ μου Θεολογία, 'Εκείνη πρωτοδραίνει κ' επιβάλλει.

Μεγαλόσχημες 'μπαιγνιανοήσιες, 'Υβριστικες για τὸν έχθρό μας Θεό, Και μουντοσοριστικες για τους ανθρώπους Τους όποιους ο 'Αδης πάντα έμίσησε, Είμαι όμως θελκτικά περδικοπάνια Για τα όποτα οι όχλοι φανατίζονται.

Έτσι έμετε κυβερνάμε εις όφελός μας Τους άνοήτους όχλους που θαμπόνομε. Κι' άν κανείς άντειπῆ στὰ κηρυττόμενα Τῆς φιχτῆς άδελφῆς μου Θεολογίας, Πετηῶμαι τότε 'έγω από τήν φωλιά μου, Καθώς βόμβα πετιέται από μυστάρη, Και πέφτω και ξεσπῶ άπάνουθέ του, Και τότε μηδενίζω, και τὸν κάνω Ζουπισμένο υποπόδες τῆς τριάδος μας.

Έτσι έκαμα παλαιούθε του Σωκράτη, Έτσι και του Χριστοῦ πάλ' έπειτα έκαμα. Κι' άλλους που ζωντανούς παρέπειτα έκαψα. Είς τήν στιγμήν έκείνην τους άτίμασα Κάνοντας να φανουῖν άνόσιοι, άθρησκοι, 'Αλλά σχεδόν εύθις με άποτινόζανε 'Απάνουθέ τους, κ' έπεσα άνυπόκλητη 'Ενώ έκείνοι μέσ' από τον τάφο τους Κυβερνοῦνε τον κόσμο, και δοξάζονται!

'Αλλοίμονο! Ματαίως γυρίζω άκόμη Ζητώντας ν' άμαυρώσω κᾶν τῇ φήμη τους, Μα δέν εύρίσκω πούπετα συμπάθεια, 'Εκτός σ' εύκαφρόνητα άνθρωπάρια, Που κ' έκείνα δοο 'πάνε 'λιγοστεύουνε!

Έτσι, δέ 'βρίσκω που να σταματήσω, Που να ήουχάσω, που ν' άναπαυθῶ. Φευ! οι καιροί όλοτελῶς άλλάζανε!

«Σύρε, μου λένε, σύρε να ξεσπάσης «'Απάνου στὸ κεφάλι έκείνω «Που σ' έβγάλανε μέσα όχ τὸ κεφάλι τους, «Σύρε διαλογένητο Κουνάδι «Που έγέμισες ως τώρα τήν κοιλιά σου «Με ανθρώπινο αίμα, σε πυρες άπάνθρωπες.

«Σύρε και πνίξου τώρα μέσ' στην Κόλαση, «'Αφου επνίξες τον Κόσμο μας εις τὸ αίμα, «Φυτὸ Διάσολο, θρέμμα τῆς Κολάσεως, «'Επαυσε τώρα-πλέον ή πέρασῆ σου. «'Εκείνοι όπου άκόμη σ' επαγγέλλονται «Κυττηῶνται από τον κόσμο με άπαξίωση, «Και με μομφῆ, και δίκαιη καταφρόνια.

«Ο Κόσμος τώρα-πλέον σας γνωρίζει, «Και 'ξέρε πῶς σεεις ψευδεις Θεότητες, «'Εσαγγέψετε' όλην τήν Ευρώπη

«Όταν άκόμη ο κόσμος σας έπίστευε «'Βγαλμένες από μέσα όχ τον Παράδεισο. «'Επέταες τότε με φτερά τρομάρας, «Κ' έφερνες τῇ δειλίαση και τον τρόμο, «Είς δλους τους άνωτερους ανθρώπους, «Που δέν έπαράδεχοντο τα αίχη σου, «Κατάρτα, θυγατέρα του Διάσολο. Τέτοια παραξενικάρια μου φωνάζουνε!

Κ' έπειτα σιωπηλή άκαταδεξία Τους άποστρέφει από έμε με κρυότητα! . . . . Οι όχλοι, ως κι' αὐτοί άνυπομονοῦνε Βλέποντες να ψοφῶ άγάλι-γάλι, 'Ενώ γνωρίζουν' όπως φθιση άνίατη Μου φθείρει, και γοργά τήν ύπαρέμῃ μου 'Αντίθει Κατάρτα βουλασιμένη, Ναι, άνυπομονοῦν', επειδή πλέον 'Ο καιρός ο 'δικός σου τώρα επέρασε.

«Ο κόσμος ήλικιώθηκε, και θέλει Να χειραφετηθῆ όχ τήν τυραννία σας. Κηδεμόσιες σεεις ή τρεις Διαδίσσιες, Τῆς άνηλικιότητος του κόσμου. Του έκαταχρασθήκετε τὸ πνεῦματος. Και τον άποβλακώσετε, γυρεύοντας Στην άποβλακωσή του τὸ συμφέρον σας.

Για τούτην τῇ φριχτῆ σας προδοσία 'Εμεταχειριστήκετε όργανά σας 'Ηρώδεις, Τορκδεμάδες, κι' άλλους όμοιους. Κ' έκάμετε τον Κόσμο του Θεοῦ Καταγωγεῖον του πατρός σας Διάσολο Μα ο κόσμος τώρα-πλέον άνοιχτομάτησε, Και σας εύρηκε νόθεα, θεομπαίχτιες Μισητές εις τον Θεόν, κι' όλως άνάεια Γι' άνθρώπους όποσοῦν άνεπτυγμένους.

Πηαίνετε τώρα ή τρεις πληγές του Κόσμου, Θεολογία Υποκρισία, Κατάρτα, Που ως Χάριτες του ο Διάσολος σας άγάπησε. Πηαίνετε του, έπιστρέψετε στον 'Αδη. 'Ακριβά του κειμίλια του πατέρα σας, Θα 'μπορέση μιὰ 'μέρα να καυγάτι Πῶς μ' εσας έθριάμβεψε στον Κόσμο Καιρούς πολλούς, στὸ πέτομα τῆς Θεότητος.

«Ο κόσμος θ' άναπνεύση στῇ φυγή σας, Και θε ν' αρχισῆ άλλῃ εποχή νέα, Είς τήν οποίαν ο άνθρωπος θε' νάχη Τῇ βασιλεία του Νοῦ και Πνεύματός του, 'Υπό τὸ κύρος του Θεοῦ του Πλάστη του

'Ανδρ. Λασκαράτος.

Ο ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΒΕΡΝΑΔΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο περικελής φυσιολόγος Κλαύδιος Βερνάδος δέν περιώρισθη εις μόνην τήν μελέτην και διασταθμισιν τῶν νόμων τῆς ζωῆς, αλλ' αναλύσας δια τῆς διακρινούσης αὐτόν έμβριθείας τους τρόπους και τας μεθόδους πρὸς εκζήτησιν τῆς αληθείας επί ζητημάτων συνεχόμενων μετά τῶν ιατρικῶν άμα και τῶν φιλοσοφικῶν θεωρημάτων, κατέλιπεν εις ήμάς πολυτίμους σκέψεις και συμβουλὰς και περί τῆς αρμοδιότητος και τῶν όριων τῶν πειραματικῶν επιστημῶν.

Αἱ βιολογικαί επιστήμαι, περτοριζόμεναι εις τήν άνάλυσιν τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς και τῶν διεπόντων αὐτὰ νόμων ως και τῶν προσεχῶν αίτιων εξ' ὧν εκπηγάξουσιν, εφαρμόζουσιν άναγκαίως τήν μεθόδον τῆς πείρας και τῆς άνάλυ-

εως· αλλά δι' αὐτῆς δὲν δυνάμεθα μῆτε νὰ γνωρίσωμεν τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων μῆτε νὰ ὀρίσωμεν τὰ πρῶτα αὐτῶν αἰτία.

Ὁ Νεύτων ἔλεγεν ὅτι ὁ ἐπιδοδόμενος εἰς τὴν ἐκζητήσιν τῶν πρώτων αἰτίων διὰ τῆς πειραματικῆς ἐπιστήμης ἀποδιδνύει διὰ τούτου ὅτι δὲν εἶναι σοφός. Καὶ τῷ ὄντι, προσθέτει ὁ Βερνάδος, τοιοῦτου εἶδους ἐκζητήσεις μένουσιν ἀγνοοί διότι ἐπεγείρουσι προβλήματα ἀπράσιτα καὶ ὅλους διαφεύγοντα τὴν πειραματικὴν μέθοδον. Ὅριζοντες τοὺς δρους, ὑφ' οὗς τὰ νεῦρα ἐνεργοῦσι, καὶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκδηλοῦσι τὰς ιδέας καὶ τὰ λοιπὰ νοητικὰ γεγονότα, ἀκριβοῦμεν τοὺς τρόπους τῆς μεταδόσεως τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐκδηλώσεων· ἀλλ' οὐδὲν γνωρίζομεν περὶ τῆς οὐσίας τῆς νοητικῆς δυνάμεως. Φυσιολογικαὶ καὶ μεταφυσικαὶ ἐπιστήμαι διερευνῶσι τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοῦ ὑπὸ διάφορον ἔποψιν. Αἱ μὲν φυσιολογικαὶ ἐξετάζουσι τοὺς ὀργανικοὺς δρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐκδηλοῦνται τὰ πνευματικὰ γεγονότα· αἱ δὲ μεταφυσικαὶ, παραλείπουσι τὰς σωματικὰς καὶ ὀργανικὰς σχέσεις, μελετῶσι τὰς ψυχικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἐνεργείας ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρώτην αὐτῶν πηγὴν καὶ πρὸς τὰς αἰωνίους τοῦ συναισθηματος ἐνοράσεις· διὸ καὶ εἰς μέγα περιπίπτουσι σφάλμα οἱ φρονόμοι ὅτι ἡμεῖς, οἱ τὴν πειραματικὴν ἐφαρμόζοντες μέθοδον, πρέπει ἀναγκαιῶς ν' ἀποκροῦσθαι πᾶσαν ἐκ τῶν προτέρων ιδέαν ἢ νὰ ἐπιβάλλωμεν αἰσθὴν εἰς τὴν φωνὴν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἐνοράσεων τῆς συνειδήσεως, ὅπως μὴ πιστεύσωμεν ἢ ἀποδεχθῶμεν ὡς ἀληθῆ εἰμὴ μόνον τὰ ἐξαγόμενα τῆς πείρας.

Ἐπὶ τῶν φυσιολογικῶν δὲ αὐτῶν ζητημάτων ὁ ὕλισμός οὐδὲν ἐξηγεῖ, ὀδηγῶν μόνον εἰς τὸ κενὸν καὶ εἰς τὸν μηδενισμόν. Αἱ ἴνες καὶ τὰ κύτταρα τῆς ἐγκεφαλικῆς ὕλης ἔχουσι ἰδιότητος ἐρεθιστικὰς καὶ μεταβιβάστικας· ἀλλ' οὐδὲν δύναται ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ αἰσθανεσθαι, τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ βούλεσθαι. Αἱ σωματικαὶ τῶν ἰσθῶν καὶ γαγγλίων ἰδιότητες συναποτελοῦσι τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ζωικῶν φαινομένων· ἀλλ' αἱ ἰδιότητες τῆς ἐκδηλώσεως δὲν ἐξηγοῦσι τὸ πρῶτον αἰτίον τῶν λειτουργιῶν, ἐξ ὧν πηγάζουσι.

ΠΕΡΙ ΙΣΧΝΟΤΗΤΟΣ

Ἰσχνότητα ἐνοοῦμεν οὐχὶ τὴν μαρασμώδη καὶ νοσηρὰν ἐκείνην ἀπίσταναν, ἀνάταν συνήθως, ἣτις ἐπακολουθεῖ τὰς βραβεῖας καὶ μακροχρονίους νόσους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ φθίσις καὶ μορφαὶ τινες καρκίνου ἀποσκελετοῦσι τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ἐμφυτον ἢ ἐπίκτητον λιποσαρκίαν, ἢ ὁποία δύναται μέχρι ἐνὸς σημείου νὰ συμβαδίσῃ κάλλιστα μὲ ἐξαιρετον ὑγίειαν καὶ τῆς ὁποίας τὰ αἰτία, καθὼς καὶ ἡ προφύλαξις καὶ ἡ θεραπεία ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ὑγιεινῆς. Ἡ ἰσχνὴ πάσχει ἐκ γενικῆς ἐλλείψεως ἢ ἀνεπαρκείας τοῦ λίπου, τὸ ὁποῖον ὑποστρώννουν τὸ δέρμα κρύπτει τὰς γωνίας καὶ τὰς κοιλότητας τοῦ ὀστείνου σκελετοῦ· καὶ δὲν εἶναι μὲν διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον χαρίεσσα τῆς πολυσάρκου, ἔχει μάλιστα πολλάκις εὐκίνησιν καὶ εὐρωστίαν ὡς πρὸς τὸ σῶμα, θάρρος δὲ καὶ θέλησιν ὡς πρὸς τὸ ἠθικόν, ἀλλ' ἡ ἰσχνότης συμπίπτει πολλάκις μὲ τὴν νευρικὴν κρᾶσιν, τὸ δηλητηριον αὐτὸ τὸσον ὑπάρξων, καὶ εἰς ἐπιμετρον φέρει ἐνωρίτερον τὰς ρυτίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος τὰ σημεῖα πρόωρου γήρατος.

Προέρχεται δ' ἡ ἰσχνότης ἀπὸ τὴν ἀσιτίας, τὴν κακὴν κατάστασιν τοῦ στομάχου καὶ τὴν ἀνεπαρκῆ ἢ κακὴν τροφήν. Ἡ κατάχρησις τῶν ὀξίνων καὶ μάλιστα τοῦ ὄξους καὶ ἡ κλίσις πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ἀπισχυαίνουσι τὸ σῶμα, ἀφοῦ προηγουμένως καταστρέψουσι τὸν στομάχον. Ἡ ταινία καὶ αἱ ἐλιμνθεσ αὐξάνουσι εἰς βάρος τοῦ σώματος. Οἱ μεγάλοι καύσανες, ὡς ἐκ τῶν ἰδρώτων, τοὺς ὁποίους

προκαλοῦν ἀδυνατίζουσι τὸ σῶμα. Πρὸς τούτοις βλέπτον πολὺ αἱ ἀνωμαλίας τῆς θρέψεως αἱ συμβαίνουσαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναπαύσεως, αἱ ὑπερβολικαὶ σωματικαὶ ἐργασίαι, ἢ παρατεταμένους θηλασμούς, αἱ βαρεῖαι ἠθικαὶ στενοχωρίαι καὶ αἱ θλίψεις, τὰ βίαια πάθη, ὁ παραχώδης βίος, ἡ πολλὴ διανοητικὴ ἐργασία, ἡ ζήλοτυπία καὶ αἱ μακρὰ ἀϋπνία.

Πρὸς θεραπείαν, πρέπει νὰ λείψωσιν ὅλοι αὐτὰς αἱ αἰτίαι· ἡ ἐξοχικὴ ζωὴ, αἱ κατάλληλοι ὑγιεινὰ φροντίδες καὶ ἡ ἀποφυγὴ πάσης ἐξασθενήσεως τοῦ σώματος ἐρχονται ἀκολουθῶς· ὁ ὕπνος θὰ εἶναι τοῦλάχιστον ὀκτάωρος· ἐν θερμὸν λουτρὸν καθ' ἑκάστην εἶναι ὠφελιμώτατον.

Ἄλλ' ὅτι κυρίως θὰ συντελέσῃ πρὸς πᾶχυνσιν εἶναι ἡ τροφή, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι καλὴ, θρεπτικὴ, ἀφθονος καὶ καλῶς μασημένη, τὸν χειμῶνα μάλιστα, ἀπαιτεῖται ἡ λιπαρὰ λεγομένη διαίτα· καὶ ἐν πρώτοις τὸ ἐλαιον ἥπατος ὀνίσκου (λάδι τῆς μουρούνας) εἶναι τὸ ἄριστον παχυντικὸν καὶ θρεπτικὸν μέσον, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀνεκτὸν καὶ νὰ πέπτηται καλῶς· 3 ἕως 4 κοχλιάρια τὴν ἡμέραν ἐπιπασσόμενα μὲ μὲ ὀλίγον ἄλας. Ὁ Troussseau συνιστᾷ νὰ τρώγῃ ἡ θήλουσα νὰ παχύνῃ τεμάχια ἄρτου ἠλειμμένα μὲ τὴν ἐξῆς βουτυρώδη σύνθεσιν, 125 γραμμάρια νωποῦ βουτύρου ἀνάμικτα μὲ 3 γραμ. μαγειρικοῦ ἄλατος, 0,20 ἐκατοστόγγρ. ἰωδιούχου καλίου. Τὸ μίγμα εἶναι ὀλίγον ἄνοστον. Ἡ διαίτα θὰ εἶναι τονωτικὴ καὶ θρεπτικὴ· γάλα, ἀνόγαλα μὲ καφέ, σοκολάτα, παχία ζυμαρικὰ καὶ κουρκούτη μὲ ἄλευρα ἀραβοσίτου καὶ γάλα, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀνατολίται τρέφον τὰς γυναῖκας τῶν καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Γαλλίας τὰς χηρὰς τῶν. Συντείνουσι πολὺ εἰς τὴν παραγωγήν λίπους τὰ αὐγά, τὰ θαλασσίνα, οἱ μυελοὶ μικρῶν ζῴων, οἱ παχεῖς ἰχθύες, τὸ σάκχαρον, τὰ γλυκύσματα, τὸ μέλι, αἱ πολλὰ σταφυλαί. Κυρίως ὅμως πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐξῆς διαιτητικὴ· ἐφ' ὅσον ἀνέχεται ὁ στομάχος, πρέπει ἡ ἰσχνὴ νὰ τρώγῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα παχία τρόφιμα, βούτυρον, ἐλαία, παχία κρέατα καὶ πουλερικὰ καὶ ἰδίως χοιρινόν. Τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ νὰ λαμβάνῃ ἐν ποτήριον καλοῦ οἴνου κεκραμένου μὲ αὐτοφῶς ὕδωρ ἀλαλικῶν ἀρσενικοῦχον. Δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, ἐν τῷ μεταξύ τῶν γευμάτων, δύναται νὰ πίνῃ ἀνά ἐν ποτήριον καλοῦ ζύθου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΑΤΑΙΟΥΜΕΝΟΝ

(Διήγημα)

Ἐνθυμοῦμαι τὸ τελευταῖον Σάββατον τῶν Ἀπόκρεω τοῦ ἔτους 1882. Ἦμην τότε δεκαεξαέτης ἐν Κ)πόλει καὶ ὑποψήφιος πτυχιούχος τοῦ γυμνασίου· ὁποία ἐλπίδες δὲν ἐχρῶσιν τὴν ὑπαρξίν μου, ὁποῖου ἐπαγγέλου κάλλους διενερα δὲν διήλαινον πρὸ τοῦ παιδικοῦ μου καλλειδοσκοπικοῦ νοῦ· τὰ πάντα μοι ἐφαίνοντο ρόδινα, ὄλος ὁ κόσμος, ὁ κόσμος τὸν ὁποῖον ἐντελῶς ἠγνόουν, ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἰδικός μου. Ἰδίως τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατειχόμεν ὑπ' ἐκτάκτου θυμηδίας καὶ χαρᾶς, καθότι τὸ πρῶτον ἦδη ἐμελλον κατ' ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας νὰ παρουσιάσω τὴν ἀφελῆ μου ἀτομικότητα εἰς χοροσπερίδα μακρὰν τοῦ πατρικοῦ βλέμματος, μακρὰν τῶν κοινοτοπικῶν κύκλων τῶν συγγενῶν μου. Καὶ δὲν ἦτο, παρακαλῶ, μικρὸν τὸ πρᾶγμα δι' ἐμὲ, ὅστις μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου δὲν ἐγνωρίζον εἰμὴ τὸν οἶκόν μου καὶ τὸ σχολεῖον, δι' ἐμὲ ἀγνωσῶντα ἐντελῶς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας, μὴ τολμῶντα δὲ δεσπάζει συνέβαινε ποτε νὰ συναντήσω δεσποινίδα τινά, νὰ ἀτενίσω αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ ὅμως. . . . ἐγὼ δὲ τὸσον ἀφελῆς ὡς τὸσον δειλός ἐγώ, τὸ ἀφελές ἐκεῖνο μεϊράκιον, ἐτόλμησα νὰ προκαλέσω καὶ ν' ἀνταποκριθῶ σταῖς πύρρινες σατῆς τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν τῆς δασκάλας τοῦ χωριοῦ μου. Φαντάζεσθε λοιπὸν ὁποία χαρὰ μὲ κατεῖχε καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐνέσω ἀνελογιζόμεν ὅτι τὴν ἐσπέ-

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

εἰς τὸν γενναῖον ναυτικὸν τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ.

τελευτήσαντα ἐν Ἀμπελακίῳ τῆς Σαλαμίνας.

Τὸ κύμα δὲν σὲ τρώμαζε βορεῖα τὸ ἀφρισμένο
Καὶ τὸ τιμόνι πάντοτε στὰ χέρια σου κρατοῦσες·
Ἄγέρας τὸ πανάκι σου κινούσε τ' ἀνοιγμένο
Καὶ στὰ «Σελίγια» ὀλόχαρος τὰ ποθεῖνά γυρνοῦσες.
Θαλασσοπούλι ἦσουνα καὶ τοῦ στρατοῦ καμάρι
Κ' εἶχες καρδιά στὰ στήθη σου μεγάλη τοῦ Κανάρη!
Τῆς Σαλαμίνας θάλασσα ἢ τόσο δοξασμένη
Σὲ εἶδε νὰ κρατῆς κουπί σ' ἀνδρειωμένα χέρια
Ἡ αὔρα σὲ ἐκοίμιζε γλυκὰ ἢ μυρωμένη
Κι' ἀπάνω λάμπανε δειλὰ ἀγνωρίστα ἀστέρια! . . .

Τὰ πυροβόλα βροντερὰ ἀκούσες νὰ χτυποῦνε
Καὶ τὴν γλυκεῖα σημαῖα μας ἀλλοῦ νὰ χαιρετοῦνε
Σὲ ἔξην θάλασσα, μακρὰ, σὲ χώρα ζηλεμένη
—Κ' ἐκείνη ἐκαμάρυνε στὴ θάλασσα γυρμένη! . . —
Αἱ! τῶρα πέρασαν αὐτὰ τὰ δοξασμένα χρόνια
Καὶ εἶδες λύπαις, σὺ, πολλὰς καὶ πόνους καὶ φαρμάκια·
Καμμία φορὰ τῆς ἀνοιξίς δὲν ψάλλουνε τ' ἀηδόνια
Καὶ στὸ γυαλὸ ἀκίνητα στέκουσε τὰ ψαράκια. . .
Ἐτοί καὶ σὺ ἀπόστασες καὶ σὺ καθὼς ἐκεῖνα
Στὸ πέλαγο δὲν σ' ἔβλεπε τοῦ ἡλίου ἢ ἀκτίνα
Σὰν σ' ἐκλείσαν στ' ὀχύρωμα, σὲ ἀδόξα κανόνια...
Ἄχ! πέρασαν τὰ παλαιὰ, εὐτυχισμένα χρόνια!

Ε'.

Τὸ κύμα δὲν σὲ ἔφαγε τῆς θάλασσας τὸ ξένο
Ὅπου κυλᾷ καὶ χάνεται στὰ σκότη ἀφρισμένο...
Μιὰ σφαῖρα δὲν σ' ἐτρύπησε τοῦ κανονιοῦ μεγάλη
Μόν' ἡ ἀρρώστεια ἢ σκληρὴ ἐσθήκωσ τὸ χέρι
Καὶ σ' ἔκαμε καὶ ἔγυρες μὲ πόνον τὸ κεφάλι·
Ἄχ! τῶρα οὐδύστηκε γιὰ σὲ τῆς χαραυγῆς τ' Ἀστέρι!

Κλάψε τον χῆρα ἔρημη, φτωχὴ, δυστυχισμένη,
Καὶ σεῖς μικρὰ παιδάκια του, ναί, κλάψτε τον σὸ μνημα
Γιατὶ μὲ πόνον ἔφερε τὴν κεφαλὴ γυρμένη
Στοῦ βίου σου τὸ θλιβερό, ἀγριεμένο κύμα!
Ἄχ! ὀρφανὰ του ἔρημα καὶ σὺ γλυκεῖα του χῆρα
Γιὰ σὰς θὰ κλάψῃ σήμερα ἡ δύστηχὴ μου λύρα!

Πήγαινε, φίλε μου καλέ, στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
Μὲ τὸ πικρὸ χαμόγελο, ποῦ ἔφερες, σὸ τὸ στόμα!
Ἄπο ἐκεῖ νὰ εὐλογῆς θερμῶς τὰ ὀρφανὰ σου
Καὶ τὴ φτωχὴ γυναῖκά σου ποῦ κλαίει, κλαίει, κλαίει·
Ξύπνα καὶ ἰδέ· ἄχ! δὲν πονεῖ σὸ τῆς ἀφοῦ σου; . . .
Πόσα παράποννα ἐκεῖ γυρμένη νὰ σοῦ λέῃ; . . .

Γ'.

Κύματα, σεῖς, περήφανα, γλαυκὰ τῆς Σαλαμίνας
Σκορπίσατε φιλήματα καὶ δάκρυα σὸ μνημα
Ἄς γίνῃ ἕνας ἀπὸ σὰς μυστηριώδης θρήνος
Εἰς τὸν γενναῖον ναῦτη μας, εἰς τὸ γενναῖο θῦμα!
Σὺ αὔρα ποῦ τὸν κόμιζες στὴ βάρκα μυρωμένη
Χύσε καὶ σὺ τὸν στεναγμὸ σὸ τῆς πονεμένη
Καὶ σὺ ἀηδόνι ψάλλε του θερμὸ τραγουδί ἕνα
Σὲ κυπαρίσσι πένθιμο, μὲ στόνο καὶ μὲ χάρι,
Γιατ' ἦταν ναῦτης ὁ νεκρὸς μὲ στήθ' ἀνδρειωμένα
Ποῦ ζήλεψε ὁ θάνατος καὶ ἦλθε νὰ τὸν πάρῃ....

Πήγαινε, φίλε στ' οὐρανοῦ τὸ μυρωμένο δῶμα
Ἄδικημένε ναῦτη μας, μοίρας κακῆς τὸ θῦμα!

Ἐγώ.

Θενά θυμάσαι κάποτε και απ' αυτό ακόμα
 'Εκείνο τὸ ἀνήμερο καὶ θολωμένο κύμα.
 Καὶ θὰ στενάζεις καὶ αὐτοῦ γιὰ τὰ παλιὰ σου χρόνια
 Καὶ θὰ σοῦ κάνουν συντροφιά ρυάκια καὶ ἀηδονία
 Ἄχ! καὶ τὰ δύο ψάλλουνε στὴ γῆ τὴν δυστυχία
 Σὲ μουσικῆς μιὰ ἀρρήτον, σὲ πόνου ἀρμονία! . . .

Δ'

Στὸ μνημὰ σου τὸ ἤρεμο ἓνα κουπὶ ὑψόνω
 Καὶ μὲ τῆς θάλασσης ἀφρὸ γλυκὰ σὲ σαβανόνω!
 Ἐνα κανόνι, σφαῖρα μιὰ καὶ λύρα δακρυσμένη
 Νὰ σοῦ μιλή γλυκὰ, γλυκὰ, στὸ μάρμαρο γυρμένη
 Τὴν λύρα μου στὸ μνημὰ σου κρεμάζω νὰ σοῦ λέη
 Γιὰ τὸν πικρὸ σου τὸ χαμὸ πῶς ἡ ψυχὴ σου κλαίει!

Κῦμα γλαυκὸ κάθε πρωὶ νὰ κλαῖς τῆς Σαλαμίνος
 Νὰ κλαῖς τὸν ναυτὴ σου νεκρὸ, τ' ἀδικημένο θῦμα
 Γιατ' ἡ ζωὴ του οὐύστηκε ἄχ, πέθανε Ἐκείνος
 Πούχε ἐλπίδα στὸ κουπὶ καὶ τὴ χαρὰ στὸ κύμα!
 Ἐν Ἀθήναις τῆ 14 Ἰανουαρίου 1894.

Ἀλέξανδρος Γ. Γεακουμίδης.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

ΕΓΩ ἀρχὴν μου ἔλαβον τὴν θαυμασίαν φύσιν,
 καὶ εἰς τὴν φύσιν εὐρημαὶ παρ' ὄσων κάμνον κρῖνιν.
 Ἄνευ ΕΜΟΥ θὰ εὐρισκεῖς εἰς βλα ἀσχημίαν,
 ἥτις θὰ σοὶ ἐνέπνευσεν ὅλην τὴν ἀηδίαν.

ΕΓΩ στολιζῶ τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη τοῦς ἀνθρώπους,
 ἐσλήνην τε καὶ ἥλιον καθ' ὅλους μου τοὺς τρόπους.

ΕΓΩ ἄνω γόητρον πολὺ παντοῦ ὅπου σταθῶ,
 ὅστε νὰ σύρω βλέμματα καρδίας νὰ κατακτῶ.

ΕΓΩ πολλοὺς ἀνόψωσα
 ΕΓΩ καρδίας ἤνωσα.

Εἶδον σοφοὺς καὶ ἰσχυροὺς νὰ κλίνουν γόν' ἐμπρὸς μου,
 Εἶδον δυνάστας κραταιοὺς νὰ θύουν ἄστων βωμόν μου.
 Ἄλλὰ καὶ τοὺς μικροὺς αὐτοὺς νομίζεις πῶς παρεῖδα,
 Πῶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔπασαν εἰς τὴν ἐμὴν παγίδα;
 Κι' ἂν δὲν μὲ ἔχρη, μάταιον ὄσον κι' μὲ θελήσης.
 καὶ τί δὲν θὲ νὰ εἶδες γὰ νὰ μὲ ἀποκτήσης!

Ἄλλὰ μὲν χάριν σοῦ ζητῶ
 Ὅχι γὰρ ἄλλο μόν' γι' αὐτὸ

Ὅτι τούτῃσι, δηλαδὴ, ὄλον νὰ μὲ ἀφίσης,
 κι' εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερὸν μὴ μ' ἀποκεφαλίσης.
 Γιατ' ἂν ἀκέφαλον μ' ἐκφέρης
 νὰ σοῦ εἶπω δὲν ἀργῶ
 πῶς ἀλλοῦ μορεῖς νὰ μ' εὐρήσῃ
 Ὅχι πλεόν' στὸ ΕΓΩ.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΕΝ Τῆ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ἐράνισμα ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων
 μετὰ 237 εἰκόνων
 ὑΠΟ ΤΟΥ Κ.

Γ. Α. ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

Τοιοῦτον τίτλον φέρει νέον ἔργον ἐσχάτως φιλοκάλως ἐκ-
 τυπωθὲν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ Ἑλλήνος καθηγη-
 τοῦ κ. Κουντούρη, οὐτινος ἡ ἐλλείψις καθίστατο λίαν ἐπαι-
 σθητὴ παρ' ἡμῖν, ἰδίως ἤδη, ὅτε ὁ ἠλεκτρισμὸς ποιεῖ μέγι-
 στα ἀλματα ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. Τὸ ἐν λόγῳ ἔργον διαπραγμα-
 τεύεται περὶ Ἠλεκτρικῶν μονάδων καὶ μέτρων, Στηλῶν,
 Ἠλεκτρικῶν μηχανῶν, Συσσωρευτῶν, Ἠλεκτρικοῦ φωτι-
 σμοῦ, Μεταφορᾶς δυνάμεων διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, Ἠλεκτρι-
 κῶν κινήτρων, Γαλβανοπλαστικῆς, Ἠλεκτρομεταλλουργικῆς,
 Ἠλεκτροβυροδεψικῆς κτλ. εἶναι δὲ ἀπαραίτητον εἰς πάντα
 βιομηχανον, ἐπιστήμονα καὶ φιλοπρόδον.

Πωλεῖται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις «Ἐστίας» καὶ «Α.
 Κωνσταντινίδου» ἐν Ἀθήναις ἀντὶ φρ. 6,80.

ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΩΝΟΤΕΡΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ
 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ
 ΚΑΙ ΣΥΡΜΩΝ, ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ
 ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ :

Φιγουρίνια	Πνευματικὰς ἀσκήσεις
Σχέδια ἀσπροροούχων	Ποιήσεις
Κεντήματα	Διηγήματα
Σχέδια ἐργοχειρῶν	Ἀνέκδοτα
Ὄνοματόσημα	Οἰκιακὴν μαγειρικὴν
Συμπλέγματα	Πρακτικὰς ὁδηγίας
Δαντέλλας	Αἰνίγματα

ΕΚΤΑΚΤΑ ΦΥΛΛΑ

διδομένα δωρεὰν εἰς τοὺς συνδρομητὰς περιέχοντα τὰ μνη-
 μεία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος εἰς μέγα σχῆμα ὄλον,
Τὴν Πύλνν τοῦ Ἀδριανοῦ, Τὸ Θυσεῖον, Τὸν
Παρθενῶνα, Τὴν Ἀκρόπολιν κτλ.

ἄτινα παριστώμενα εἰς κεντήματα τοίχου εἶναι τὰ ἑλληνο-
 πρεπέστατα κοσμήματα πάσης αἰθούσης καὶ ἡ εὐγενεστέρη
 ἑνασχόλησις τῶν φιλοκάλων Ἑλληνίδων, κεντώμενα ἐπὶ
 καμβᾶ, ἑταμιν ἢ ἀτλαζίου.

Η ΑΘΗΝΑ

εἶναι τὸ ἔχον εὐρυτέραν διάδοσιν ἑλληνικὸν
 περιοδικὸν ἐργοχειρῶν καὶ συρμῶν

ΕΚΤΥΠΟΥΜΕΝΟΝ ΕΙΣ

3000—ΦΥΛΛΑ—5000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ.	Ἐξωτερικοῦ.
Ἐτησίᾳ . . . Δρ. 8.00	Ἐτησίᾳ . . . Φρ. 10.—
Ἐξαμηνιαία . . . » 4 1/2	Ἐξαμηνιαία . . . » 5 1/2

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ κ. M. Busine, καλλι-
 τέχνη ἐν Παρισίοις, πάντες οἱ συνδρομηταὶ τῆς Φύσεως.
 δύνανται ν' ἀποκτήσωσι δωρεὰν τὴν εἰκόνα τῶν κ ε-
 χρωματισμὴν ἐπὶ τοῖς ἐξῆς ὄροις.

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράσωσι τῆς Φύσεως δὲν ἔχουσιν
 ἄλλο νὰ πράξωσιν ἢ νὰ στείλωσι τὴν ἐπὶ εἰκοσι φορές
 δημοσιευθεσομένην διεύθυνσιν τοῦ κ. M. Busine.

Οἱ συνδρομηταὶ τὸ ἐν τῇ ἀποδείξει τῆς ἐτησίως πλη-
 ρωμῆς τοῦ Δ' ἔτους ποσικεκολλημένον ἐπὶ τούτῳ στέλεχος.

Σὺν τῇ ἀποστολῇ ταύτῃ δέον νὰ συναποστέλληται καὶ
 ἡ φωτογραφία τοῦ προσώπου, οὐτινος ζητεῖται ἡ κερω-
 ματισμένη εἰκὼν, ὡς καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ δι-
 ματος ἐκ Παρισίων, ἀνερχόμενα εἰς φ. χρ. 4,95.

Δι' ἐλασιογραφίας μεγάλου μεγέθους, πληροφορίαι δι-
 δονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως».

REVUE LA «NATURE» Athènes

Bon N° 4.

Renseignements	{	Couleur des yeux . . . . .
		» du teint . . . . .
		» des cheveux . . . . .
		» du costume. . . . .

M. Busine. 3 Avenue de Villiers Paris.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ANESTH ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ